

אסור לקרוא בשעת התפלה. נא לשמור על קדושת הגליון

פניני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואת כל חולי ע"י ובכללם ציון בן צ'חלה ולרפואת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

פרשת וירא - הכנסת אורחים

העלון מוקדש להצלחת

יחזק אריאל בן טובה
יניב בן גילה
שמאל אימן בן אסתר זרי
מאיר ישראל בן רחל ברכה-
ליאור יהושע סומך וב"ב
יהודה אריה בן רחל ברכה
ענינת בת רחל ברכה
רחל ברכה בת פדילה דליה
נעם יצחק בן רחל ברכה
יוסף ליאור בן דליה אפרת פרנסה בקלות ובשפע
נטלי בת יונית
כולל ברסלב אילת

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר
תרצה בתיה בת ימנה נינט
עמית בת טובה
חגית בת גילה
נתנאל בן ג'ינה

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי
אילנה בת רוחמה
סיון בת אסתר

רפואה שלמה

הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א
מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא
ימנה ניזירי בת סטה- בריאות ואריכות ימים
מרדכי ניזירי בן פרחיה- בריאות ואריכות ימים
מאיה בת עדי- דליה אפרת בת נעמה
גילה בת אקבאל- בריאות ואריכות ימים
אסתר בת סוליקה
מזל בת חנה
יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים
יהודה בן סעדיה- נעמי בת רחל
נעם יצחק בן רחל ברכה
אקבאל בת נושפארין- שירה שילת בת אורלי
תמר פורטונה בת מיסה- רפאל משה בן רחל
רחל בת זוהרה- דיאל רפאל בת חגית
אליהו בן גוהר פנינה ומירה בת מונאבאר-
נחת מכל יוצאי חלציהם
מוריה בת רחל ברכה
יהודה אריה בן רחל ברכה
שלו בן מזל פחמה
יפה בת שרה- הצלחה ורפואה כל עם ישראל

"ואקחה פת לחם וסעדו לבכם אחר תעברו" (בראשית יח,ה)

בביתו של איוב. כאשר נפגשו העניים זה עם זה, אחד שואל את חברו: "מאין באת?". ענה לו: "מביתו של איוב". "ולאן אתה הולך?"- "לביתו של איוב". ובעת שהגיע פורענות על איוב, אמר לפני הקדוש ברוך הוא: "ריבונו של עולם! האם לא הייתי מאכיל רעבים ומשקה צמאים, שנאמר 'ואכל פתי לבדי ולא אכל יתום ממנה (איוב לא,ז)', האם לא הייתי מלביש ערומים, שנאמר: 'ומגד כבשי יתחמם (איוב לא,כ)'".

אמר לו הקדוש ברוך הוא: "איוב, עדיין לא הגעת לחצי השיעור של אברהם. אתה יושב ושוהה בתוך ביתך ואורחים נכנסים אצלך. מי שדרכו היה לאכול פת חיטים, האכלת אותו פת חיטים. מי שהיה רגיל לאכול בשר, היית מאכילו בשר. ומי שהיה רגיל לשתות יין, היה משקהו יין".

"אבל אברהם לא עשה כן, אלא היה הולך ומחזר אחר אורחים, וכאשר מצא אורחים הכניסם לתוך ביתו, מי שלא היה באפשרותו לאכול פת חיטים היה מאכילו פת חיטים, מי שאין באפשרותו לאכול בשר, האכילו בשר, ומי שאין באפשרותו לשתות יין, השקהו יין".

"ולא זו בלבד, אלא בנה מבנים גדולים על הדרכים, הניח שם מאכל ומשקה לרוב, וכל מי שבא- אכל, שתה ובירך לקדוש ברוך הוא. לפיכך נעשה לו נחת רוח, וכל מה שהיה שואל, היה מצוי בביתו של אברהם, שנאמר: 'ויטע אשל בבאר שבע (בראשית כא,ג)'".

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחס

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

בפרשתנו מסופר על אברהם אבינו, שהיה יושב פתח האוהל כחום היום"- ומצפה לאורחים. אבל אין סיכוי שיגיעו אורחים ביום כזה, כי "הקב"ה הוציא חמה מנרתיקה. שלא להטריחו באורחים". אולם רב היה צערו של אברהם, כי אינו יכול בלי אורחים אפילו יום אחד. וכאשר ראה הקדוש ברוך הוא בצערו של אברהם, קרא למלאכי מרום שיופיעו בדמות אנשים.

ומה גדולה הייתה שמחתו של אברהם באורחים אלה, אף שנדמו לו כערבים. נשרו ממנו שנות הזקנה. נשתכחו ממנו כאב ויסורים מחמת המילה, וכולו שמחה של מצווה. מקבל את אורחיו בריצה, משתחוה ארצה, ומתחנן שישורו אליו. אומר מעט ועושה הרבה. משמש אותם ככהן גדול בקודש הקדשים. וכאשר הם נפרדים ממנו, מקיים מצוות ליווי: "ואבְרָהָם הֵלֵךְ עִמָּם לְשִׁלְחָם (בראשית יח,טז)"- תמונה חיה, נפלאה של קיום מצוות הכנסת אורחים.

אמרו חכמינו (אבות א,ה): "היה ביתך פתוח לרוחה", כיצד? מלמד שיהיה ביתו של אדם פתוח לרווחה- לדרום למזרח ולמערב ולצפון, כמו איוב שעשה ארבעה פתחים לביתו, כדי שלא יצטרכו העניים להקיף את כל הבית. הבא מן הצפון יוכל להיכנס כדרכו, הבא מן הדרום ייכנס כדרכו, וכן מכל כיוון.

מובא באבות דרבי נתן (פ"ר): "והיו עניים בני ביתך"- לא בני ביתך ממש, אלא שיהיו עניים משוחחים מה אוכלים ושותים בביתך, כדרך שהיו עניים משוחחים, על מה שאכלו ושתו

העלון מוקדש לרפואת יצחק בן פנינה הי"ו

רפואה שלמה
לאיידה חיה בת אסתר
ולילד אלחנן רפאל בן איריס

זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה
לאליהו ניזירי בן ימנה וגלית בת מסודי

ט"ו חשוון תשע"ד		19/10/2013	
פרשת וירא			
הפטרה: "ואשה אחת"- מלכים ב' פרק ד			
ר"ת	יציאה	כניסה	
19:17	18:42	17:27	י"ב
19:17	18:41	17:42	ת"א
19:16	18:40	17:33	חגיגה
19:16	18:42	17:38	ב"ש

שואל ומשיב בהלכה – התר ואסור

האם אדם שמשתמש בקמח חייב לנפוטו? ומה הדין כאשר נמצא הקמח מתולע?

שאלה: ?

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחס, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה: !

הקמח, המשמש לאפיית הלחם ומוצריו, עובר דרך מערכת צנרת ארוכה ומפותלת ונארז בשקים אטומים. מסלול המהווה כר פורה לגידול תולעים. חובה על כן, לבצע ניפוי קודם השימוש ולשמור על תנאי היגיינה קפדנית במהלך אריזת הקמח, אחסונו ושיווקו.

ניפוי הקמח חייב להיעשות בנפה, שתבטיח שלא יעברו דרכה תולעים, והיא הנקראת "נפת משי". חובה לנפות את כל כמות הקמח, ואין להסתפק במדגם בלבד. כאשר מנפים את הקמח היטב, ונמצא חלקו מתולע, השאר, המנופה, מותר באכילה בלא פקפוק. כאשר מאחסנים את הקמח המנופה במקפיא - ניתן להשתמש בו ללא הגבלת זמן. אך כאשר מניחים אותו בחוץ, ובפרט בימי הקיץ חמים, אף שניפה את הקמח, כעבור מספר ימים, יש לנפוטו שוב.

מדת התרנות

סיפר הגר"ח משיקובסקי שליט"א: בנישואי אחד מילדיו של הגאון רבי חיים סולובייצ'יק זצ"ל, כיבד את הגאון רבי אליעזר גורדון זצ"ל לסדר את הקידושין. וצריך לדעת, כי בחתונה זו של רבי חיים מטבע הדברים השתתפו גדולי הדור. ולשאלה המתבקשת מדוע בחר דווקא בגאון רבי אליעזר גורדון לסדר קידושין? נימק זאת רבי חיים: "רבי אליעזר הוא גדול הדור באהבת התורה!".

כהוכחה לדבריו סיפר מעשה שאירע עימו: "רבי אליעזר גורדון רצה מאוד שרבי חיים מבריסק יבוא ללמד אצלו בישיבת טלז שהייתה מהישיבות החשובות שבדור. שלח רבי אליעזר מכתב לרבי חיים ובו העלה את הצעתו. ואולם רבי חיים לא השיב למכתבו".

"שלח רבי אליעזר מכתב שני ובו כתב: 'מסתמא אינך רוצה לבוא לטלז, כי אתה סבור שאני שאר ראש הישיבה, ושאלו זה לא מתאים לך, כי לא תוכל לפעול כפי ראות עינך, לכן אני מודיע, כי אם תגיע לישיבה אפרוש מיד מראשות הישיבה, ואתה תתמנה לראש הישיבה!'. והנה גם על מכתב זה לא ענה רבי חיים מאומה".

"שלח שוב רבי אליעזר מכתב נוסף ובו כתב: 'מדוע אינך נעתר להצעתו? הלא טלז היא מקום תורה נכבד, וכבר ציינתי שלא אהיה ראש הישיבה, אתה תהיה ראש הישיבה! ואם אתה חושש, שגם אם אהיה רב, ואתה תהיה ראש הישיבה, עדיין לא תהיה בעל ההשפעה היחידה - הריני להודיעך, שאם תבוא לטלז אפרוש לגמרי מכל תפקיד בישיבה וברבנות. אנא, בוא לטלז, כי ממך הבחורים יקבלו יותר בלימוד התורה!".

רבי אליעזר גורדון היה ענק בדורו, אבל הוא היה גדול הדור באהבת התורה שלו. הוא מוכן לוותר על שלו, כשסבור שעל ידי כך תתרבה התורה. הוא מוכן להפקיד את ישיבתו, ומדובר למעשה ב'מפעל חיים', בידיים אחרות, אם רק יועיל הדבר לתלמידיו.

התחשבות בזולת

עד כמה רבותינו התחשבו בזולת ובנשותיהן, ניתן ללמוד מן הסיפור המופלא שלפנינו: בוקר אחד בהגיע הגאון רבי יהודה מועלם זצ"ל לשיעורו ביקש מתלמידיו, כי לא יטריחו עליו יתר על המידה, היות שלא ישן כל הלילה.

משתמיהו תלמידיו מדוע לא ישן? הסביר, כי בבואו בלילה בשעה מאוחרת לביתו ניסה לפתוח את דלת ביתו ולא הצליח והבין, כי זוגתו תח' שכחה להוציא את המפתח מבפנים, והיות שלא חפץ להעירה עמד כל הלילה בחוץ עד אור הבוקר!

בשעתו"מ נפתח בגבעת זאב החדשה גמ"ח בגדי תינוקות וילדים "חסדי אברהם" לעילוי נשמת אברהם חי שנספה באסון הכרמל בעת מילוי תפקידו.
ניתן להגיע בתיאום מראש 02-5400936

מנויים

לקבלת העלון חנם ב-email:
מידי שבוע, שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

נתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0504-115673
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805

לשאלות בהלכה

לשאלות נא לפנות לרב אליהו חיים פנחס' בטל' 054-7646633

המקובל רבי חיים חג'בי זצ"ל- נולד בשנת ה'תרכ"ו (1865) למשפחת תלמידי חכמים ורבנים. עוד בילדותו ניכר ובלט בחריפותו ובמידותיו הטובות ביחוד לאחר שאביו שלחו ללמוד בישיבה בעיר צנעא. כיהן כנשיא אב"ד ורב קהילת "רבוע" במחוז כוולאן שבתימן. **גאון בנגלה ובנסתר. בקי בקבלה. בעל רוח-הקודש. ירא שמים. ענוותן. מלומד בניסים.** רבים פנו אליו בצרותם- ונושעו. אף היום רבים רואים ישועות על ציונו. עלה לארץ ישראל בחודש תשרי ה'תש"י ולאחר כחודש התבקש לבית-עולמו. נפטר ב- כ' חשוון ה'תש"י (1949). חי כ-74 שנים. ציונו בבית-הקברות סגולה שבפתח-תקווה (חלקה ד שורה מ).

אביו: ר' משה (מוסא). **ילדיו:** ר' חיים, ר' משה, ר' יחיא. **מרבותיו:** אביו, ר' משה (מוסא).

מעשה זה התרחש בתימן 'ביהוד אל רבוע' כחמש או שש שנים לפני עליית "מרבד הקסמים" (בשנת ה'תש"ד 1943 לערך). איילה הייתה ילדה בריאה, מלאת חיים וחברותית ונהגה לשחק ככל בנות גילה במשחקים השונים ככל הילדים. בהיותה בת עשר שנים בערך, חשה ברע, חלתה ול"ע נתבקשה לבית-עולמה.

השמועה על דבר פטירתה של הילדה הקטנה עשתה לה כנפיים בכל האזור מחוז 'כוולאן' ובמיוחד ביישוב 'רבוע' שבו התגוררה, וכל קרובי המשפחה, שכנים ידידים ומכרים החלו לנהור אל עבר משפחתה על מנת לחלוק לה כבוד אחרון ולקבורה. נשלחו מספר גברים לכרות קבר עבור הילדה בבית העלמין היהודי. לאחר מספר שעות כשסיימו את מלאכת המצווה, החל הציבור במסע ההלוויה.

כשהגיעו לבית העלמין היהודי הבחינו כי הרה"ג המקובל ר' חיים חג'בי רב הקהילה שהיה אמור היה להיות נוכח במקום להספיד ולעורר את הלבבות לא נוכח במקום. מיד שלחו להודיע ולבקש מכבוד הרב שיגיע לבית העלמין, כיוון שהציבור מחכה לו שיערוך את סדר הקבורה והספד הילדה.

הגיעו שליחים אל הצדיק ואמרו לו את דבר שליחותם. ענה להם הרב, שלא ילך עימם וגם ציווה עליהם לומר לכל הציבור הנמצא בבית העלמין לחזור על עקבותיהם, **ועוד הוסיף הצדיק ואמר, כי הילדה תתעורר ותחזור לחיים.** נדהמו השליחים ואמרו לרב: "כבוד הרב כבר חפרו את הקבר". ענה להם הצדיק: **"הקבר לא נועד לילדה. הילדה תחיה והקבר נועד לקשישה"** ואף נקב בשמה פלונית אלמונית.

כשחזרו השליחים ומסרו את דברי הרב למלווים בבית העלמין, נדהמו כולם והמולה נשמעה בין הציבור, **אלא שבינתיים הילדה המתה התעטשה שלוש פעמים ברציפות לתדהמת הנוכחים, ומיד הסירו מעליה את התכריכים ושמו פניהם יחד עם הילדה אל עבר היישוב...** בעודם נכנסים אל היישוב הגיעה אליהם שמועה, כי **פלונית אלמונית הוכשה על ידי נחש ונפטרה.** מיד פנו כל הציבור יחד עם כבוד הרב לטפל בנפטרת האחרת וטמנו אותה בקבר שחפרו בתחילה עבור הילדה. חלפו שנים, ואיילה זכתה ועלתה לארץ ישראל יחד עם כל בני משפחתה בעליית "מרבד הקסמים". קבעה את מגוריה בעיר פתח תקווה, והיא עדות חיה למעשה.

מעשה בגוי עשיר ואלים ולו בתוך המקנה שור מובחר גדול וחזק, שבו היה מתפאר שאין דומה לו. לימים נפל השור חסר אונים לא זז ובקושי רב נשם ורק עיניו פקוחות כמו בוהות בחלל, ראה הגוי את שורו מקור גאוותו במצב זה ונזדעזע. אותו היום יום שישי היה ערב שבת קודש, יהודי 'רבוע' שבמחוז כוולאן שבתימן כבר היו בבית הכנסת מצפים ומחכים לקבל את פני שבת מלכתה. והנה הופיע הגוי בפתח בית הכנסת והחל צועק: **"רב היהודים צא החוצה מיד! צא!!"**.

שמע רבינו ויצא אל הגוי. אמר הגוי לרב: **"השור שלי מקור גאוותי שוכב כמו מת, ואני דורש שתעשה לו קמע שיבריאו!!"**. ענה הרב לגוי: **"עכשיו אי אפשר כי השבת בפתח וגם כלי הכתיבה אינם עימי, לכן בבקשה תבוא אליי במוצאי השבת ואשתדל בעזר השם לסייע לך"**. אך הגוי לא קיבל את דברי הרב והתעקש, שהרב יעשה לשורו קמיע מיד.

הרב שוב הסביר לגוי בנימוס ובסבלנות, כי עוד רגע קט זמן כניסת השבת, אך למרות כל הסברי הרב הגוי המשיך להתעקש ואף דיבר אל הרב בעזות מצח ובלשון גסה ואף הרים קולו יותר ויותר. הרב שוב הסביר לגוי, שעוד רגע והשבת נכנסת ושיבוא אליו במוצאי שבת, אך הגוי העיז פניו ורצה לכפות את דעתו על הרב אף באיומים, ראה הרב שכך ופנה לאחוריו, על מנת להכנס חזרה לבית הכנסת להמשך התפילה.

כעס הגוי מאוד, פסע אחרי הרב ודחפו בחוזקה, ראה הרב את רשעותו וחוצפתו של הגוי וביקש מהגוי להמתין רק רגע קט והוא יכתוב עבורו קמע. נכנס הרב לבית הכנסת לקח שארית של פתיליה שרופה וכתב על פיסת נייר את הפסוק **"השור ייסקל וגם בעליו יומת"**. קיפל הרב את הנייר קשר בחוט ואמר לגוי: **"קח את זה, כפי שביקשת ותקשור בחוט בין קרני השור"**.

הגוי שמח שמחה גדולה רץ לביתו וקשר בין קרני השור, כפי שאמר לו הרב, והנה השור קם על רגליו והוא בשיא כוחו, שמח הגוי והמתין בקוצר רוח לבוקר המחרת, שבו יוציא את השור למרעה ויראה את יופיו וחוסנו לכל עובר אורח מזדמן.

למחרת בבוקר יום שבת קודש בעוד היהודים בבית הכנסת הגיעה אליהם שמועה, כי אותו גוי אלים יצא לרעות את שורו **והשור נגח את בעליו והמיתו** וכשראו זאת העוברים והשבים רצו וסיפרו לבנו של הגוי, כי השור נגח את אביו והמיתו, **לקח בן הגוי את רובהו בידו ורץ אל המקום, וכשראה את אביו שותת דם, נתמלא זעם וירה בשור והרגו...**

כל מה שהאדם עושה- לעצמו הוא עושה

להלן סיפור, שעובד מ"איש לרעהו" המלמדנו כי כל מה שהאדם הוא עושה- לעצמו הוא עושה. לטובתו ולתועלתו. הסיפור הבא התרחש בתחילת החורף והסעיר את תושביה היהודים של מונטריאול!

מונטריאול העיר השנייה בגודלה של קנדה מונה כ-100,000 יהודים, בלי עין הרע. היהודים מונים כחמישה אחוזים מכלל התושבים. הנוכחות היהודית במונטריאול, היא מן הוותיקות בצפון אמריקה, וארגון הקהילות בהתאם. גם ארגון 'הצלה' מקומי קיים שם, אך זה כבר נוגע להמשך הסיפור.

במונטריאול קר. ליתר דיוק קר מאוד! תופעה כמו שלג לא גורמת לילדי מונטריאול להתרגשות, שכן בחורף ממוצע יורד בעיר למעלה משני מטר שלג! ומי כבר מדבר על "מעלות הקור החזיות", כאשר בחודש הנוכחי לשם דוגמא, הממוצע הוא טמפרטורה שבין מינוס 5.7 מעלות ביום, למינוס 14.7 מעלות בלילה! לכן יש להוסיף את משטר הרוחות הקיים בעיר - אשר גורם לתחושה של טמפרטורות נמוכות הרבה יותר בתקופת החורף. זאת אומרת, לא נעים כלל ועיקר להסתובב בחוץ.

אך מה עושים בשבת, כאשר המכונית המחוממת היא "מחוץ לתחום"? בשבת קודש צועדים ברגל, אך כל תושב מתכנן לעצמו כיצד ניתן לחסוך גם את זה. יהודים לא מעטים נוהגים (תרתי משמע) להגיע עם המכונית לבית-הכנסת לפני שבת. המכונית חונה שם במהלך השבת, ובמוצ"ש, מיד לאחר תפילת ערבית - חוזרים איתה הביתה. הסדר זה חוסך להם שתי צעידות רגליות בקור המקפיא, בערב שבת ובמוצאי שבת.

גם מיועדנו, גיבור הסיפור, נוהג כך מידי ערב שבת בשבתו.

באחד הימים הקרים לאחר שהגיע לבית-הכנסת ניגש למיועדנו אחד מהמתפללים, ובפיו בקשה: הוא מעוניין במפתחות הרכב שלו! כידוע אנשים לא ששים לתת את רכבם לאחרים. האיש נימק את בקשתו בהיותו חבר בארגון הצלה, ובתור שכזה הוא מבקש להפקיד אצלו את מפתחות הרכב, כדי שאם חלילה תהיה קריאת הצלה במהלך התפילה יוכל לצאת מהמקום מידי לקריאה ולא יבזבז זמן יקר.

לומר שמיועדנו התלהב מההצעה? לא. לא רק שלא התלהב, אלא אף היסס מעט. בעיני רוחו דמיין את איש ההצלה שועט בשוליות בוך ברכבו החדש... אך ככלות הכל התעשת הלה, הניח את חששותיו הצידה והפקיד בסיכומו של עניין את מפתחות הרכב בידי איש החסד.

היה זה באחת השבתות של תחילת חורף ה'תשע"ג: בבית הכנסת המונטריאולי עדיין לא התחילו באמירת 'קבלת שבת', כאשר איש ההצלה קיבל קריאה דחופה. הוא זינק הישר לרכבו של מיועדנו ומיהר לכתובת האמורה. בבית-הכנסת המשיכו להתפלל כרגיל בכל שבת.

עם תום התפילה עזב מיועדנו את בית הכנסת והחל לצעוד הביתה. בכל שבת מוסטות עיניו אינסטינקטיבית לכיוון החנייה (לראות שהכל בסדר) גם הפעם זה קרה, אך החניה ממול בית-הכנסת באותו מקום שרגיל הוא להחנות את רכבו, הייתה ריקה.

כאשר הגיע הביתה נחרד לגלות כי רכבו הפרטי חונה שם. מחשבות סוערות התערבלו במוחו: 'מדוע החנה איש ההצלה את הרכב בחניית ביתי?!'. בשבת אסור לרוץ, אבל הרגליים הקפיצו אותו הביתה פנימה. בבואו פנימה מצא את כולם במצב רוח מוזר: באוויר עמדה שמחה לצד היסטריה, חיוורון על הפנים לצד לחיים סמוקות.

בני ביתו דיברו בשטף ובהתרגשות וסיפרו על הנס הגדול, שהתרחש זה לא מכבר: בתו התינוקת מצאה בבית חרוז גדול ומטבע הדברים שיחקה עימו והכניסה אותו לפיה. עקב גודלו של החרוז חסם הוא את קנה הנשימה. רק עתה שמה האם לב הרימה אותה וניסתה להוציא את החרוז כשהיא תופחת על גבה בחוזקה- אולם ללא הועיל. התינוקת החלה להכחיל והאם מיהרה להזעיק את כוחות ההצלה.

את מה שהתרחש בבית בשניות או בדקות שנמשכו לנצח, לא ניתן לתאר. צווחות. פחד. חרדה. הצעקות עשו את שלהם ומיד שכנות רבות שהתגוררו באיזור הגיעו במרוצה לבית כדי לראות ולנסות לעזור. כאשר הן ראו את מצב התינוקת ניסו לייעץ לאם- אולם ללא הועיל.

ואז באותו רגע פרץ פנימה איש ההצלה. בידיים מיומנות תפס את התינוקת, היטה אותה בתנוחה מקצועית ובמהירות שחרר ממנה את הגוף הזר. וכשהתחילה התינוקת לבכות בקול - התערבל בקולה בכי השמחה של אימה!

למותר לציין שאת הרכב הפרטי עמו הגיע איש ההצלה, הותיר בחנייה הטבעית והמקורית שלו. רק לחשוב, לו מיועדנו לא היה מותיר בידו של איש ההצלה את מפתחות רכבו!

הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל אסתר בת בלה ע"ה נעמי בת כותון ע"ה מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל שני בת אסתר ע"ה מסודי בת חביבה ע"ה יונה בן סעדה ז"ל ברכה בת מרדכי ע"ה	הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל שמואל בן רבקה ז"ל משה בן רוזה ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל נעימה בת גורג'יה ע"ה דוד בר חסיבה ז"ל מסעוד בן יקוט ז"ל שמעון בן שמחה ז"ל אמנון בן עליזה ז"ל	לע"נ תנצב"ה	הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל אביבה בת איירן ע"ה אברהם בן יונה ז"ל יצחק בן חביבה ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל חי יזי בן קלרה ז"ל יוסף בן סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה יעקב בן סלימה ז"ל
---	---	----------------	---